

begynde, møder Peter Bastian frem med strålende øjne og kærlighed – med sin fagot, sine erfaringer og en bog derom.

Og han gør det med et menneskeligt mod, som er for sjældent.

Et mod, der tillader ham at gribe ind i debatten om spiritualitet med en sådan ro og sikkerhed, at han kan fortælle os, at det nye verdensbillede, den nye erkendelse, vi sukker efter, er noget, der skal leves. Vi får intet forærende fra fysikken, musikken eller mystikken. Vi må selv leve vort liv.

Det er selvfølgelig uendeligt banalt. Simpelt. Javel, men det er fortalt med en musikers mund og en nysgerrighedens næse, der placerer fortællingen som en hovedbegivenhed i firsernes danske kulturhistorie. Et mindre jordskælv.

BJERG TAGELSE

“Sætter vi os på en bjergtop, er bjergtoppen et spejl som spejler os selv,” skriver Bastian. “En vil føle en panisk rædsel over ensomheden og afgrunden som omgiver ham på alle sider, en anden nyder velværet ved at hvile sine lemmer. Stolt over at have gennemført turen glæder en tredje sig til at fortælle om den, når han kommer hjem. En helt fjerde person er ved at sprænges indefra af lykkefølelse, en femte springer ud, bliver til en ørn og stiger. De store komponister beviser deres universalitet ved at kunne spejle de mest forskelligartede menneskelige oplevelsesmønstre i en og samme komposition.”

Det, der kan gribe en musikanalfabet som undertegnede mest ved Bastians beretning, er selvfølgelig genkendelsen. Den næsten overgivne glæde ved at lytte til en beretning fra en helt anden vandringsvej gennem livet end ens egen. En beretning, der dog afspejler, at også musikkens verden, der kan forekomme folk som mig så svær at trænge ind i, mest af alt byder forskeren på akkurat de vanskeligheder, han selv møder frem med.

“Musikken er et spejl der fortæller os noget om os selv,” skriver Bastian. Vores modvilje mod visse former for musik – det være sig Stockhausen, punk eller syngespil – handler om vore egne indre

mentale barrierer, “noget indre vi ikke vil være ved, og derfor ikke vil mindes om og undertrykker”.

MUSIKALITET

Arbejdet med at forstå musik, glæden ved at opleve musik, er intet andet end arbejdet med én selv. Arbejdet med at udøve musik, at spille den, er en glæde, der minder om glæden ved alt andet arbejde, når det er lykkeligst.

Peter Bastians beretning om arbejdet med musikken må selvfølgelig i lange midterstrøg af “Ind i musikken” passere lukt over hovedet på en node-ukyndig læser som undertegnede, der intet fatter og dog genkender alt.

For Bastians beretning vil ind til – og når ind til – den kerne af menneskeligt vilkår, der ligger i forfinelsen og lutringen af ethvert håndværk. Ind til den kompromisløse ordløshed, der et eller andet sted bare handler om at vi er til – for hinanden. Kald det kærlighed, kald det kammermusik, kald det kvantemekanik. Bare du kalder.

Stillet som vi er med et sprog, der kun evner at fortælle en del af historien om vor verden, rækker folk som Bastian ud efter musikken for dér at lede efter lyde – udtryk og indtryk, der kan formidle en følelse, et paradoks, en åndelig oplevelse, som ikke lader sig sige i ord, fordi sproget altid handler om helheder, det ikke kan beskrive.

“I sin yderste konsekvens,” skriver Bastian, “får vores sprog sin præcision ved en fuldstændig forståelse af vores situation som mennesker, ved en fuldstændig forståelse af os selv, og så er vi paradoksalt nok et sted henne, hvor sproget ikke længere interesserer os.”

Det bliver da i *musikaliteten*, at Bastian søger indsigt i den helhed, sproget ikke kan berette om: “Musikalitet er evnen til at opfatte mangfoldigheden som enhed.”

Musikalitet er ikke dette at påstå, at der slet ingen mangfoldighed er; at matematikkens og sprogets verden er en løgn. Musikalitet er at opleve enheden midt i tidens strøm, midt i livet.

“Vores musikalitet viser os melodien bag tonerne, sammenhænge bag følelserne, enhed i mangfoldigheden. Det er musikaliteten vi